

csak a magasabb adótétel elkerülése okából bontotta fel. Az adófelügyelőhelyettes határozatát a munkaadó panasszal támadta meg a fellebbezésében már idézett jogszabályokra utalással és tiltakozott a megátadott határozat indokolásában kifejezett gyanúsítás ellen.

A panasz alapos. Mert az idézett törvényhely világosan kifejezett rendelkezése nem hagy fenn kétséget az iránt, hogy a havonként kifizetendő illetményeket és a negyedévenként kifizetendő járandóságokat nem összevonva, egy összegben, hanem elkülönítve kell adó alá vonni. Teljesen közömbös az illetmények egy évi összegben való megállapítása is. Mert a többször idézett, 5. bekezdés e helyütt alkalmazandó második mondata világos rendelkezése szerint, az elkülönítve adó alávonásnak minden feltétel, vagy korlátozás nélkül, tehát az összjavadalmazás évi összegben való megállapítása esetén is, helye van akkor, ha az adózónak havonként rendszeresen kifizetendő illetményein kívül negyedévenként kijáró illetményei is vannak, mint a jelen esetben a panaszos alkalmazottainak. Nem helytálló a szóban forgó, negyedévenként esedékes háromféle illetmény szokatlan voltára való hivatkozás sem. Mert negyedévenként kifizetendő különféle pótlékokról és jutalékokról maga az idézett törvényhely szól és köztudomású, hogy ilyen, a szóbanforgóknál sokkal többféle című és más esedékességű illetmények ugy a köz- mint magánalkalmazottaknál, főleg a korona értékének állandósulása előtt, általában szokásosak voltak. Ezért és mert a többször idézett 17. §. 2—5. bekezdéseiből nyilvánvalóan az adó alávonás módja a kifizetés havi és negyedévi időpontjaihoz igazodik, a panaszt alaposnak kellett itélni.

A város magánjelleű vállalkozása a társulati adó alól mentes. (Közigazgatási bíróság 3626/1925. P. sz.) Nem lehetett a panasznak helyet adni a megátadott határozatban foglalt s a bíróság által is elfogadott indokokon felül még azért sem, mert a székesfőváros tulajdonát képező közterületeknek akként való hasznosítása, hogy az ott közzétett, illetve, onnan látható hirdetésekért díjakat szed, a székesfővárosnak a tulajdonjogban gyökerező magánjelleű vállalkozása, melyet a tanács pénzügyi és gazdasági osztályának a panaszíráshoz becsatolt jelentéséből kitűnőleg is önálló üzemmént üzleti alapon, a szerződéses alkalmazott által kezel, s amelyet a bemutatott szabályrendelet szerint bérbé is adhat. A beszédett hirdetési díjak tehát nem közjogi természetűek és közszolgáltatóknak nem is tekinthetők.

A végrendelet érvénytelenítésének kimondására irányuló per, ha egybő vagyoni jogi igény nem érvényesítették, megbecsülhetetlen értékűnek tekintendő. (Közigazgatási bíróság 504/1924. P. sz.) A panaszos keresetében — melynek tárgyalásáról a szóbanforgó jegyzőkönyv felvételét — a néhai özv. D. K.-né által 1919. évi január hó 16-án alkotott „végrendelet-visszavonó nyilatkozat, illetve végrendelet” ítéletileg érvénytelennek nyilvánítását és félretételének kimondását kérte anélkül, hogy egyidejűleg bármiféle vagyoni jogi igénynek bárkivel szemben való megítélését vagy valamely vagyoni jogi igény megállapítását is kérte volna. Nyilvánvaló tehát, hogy a nem örökösödési jogot tárgyazó, hanem egyedül és kizárólag megállapításra irányuló per nem tekinthető olyannak, amely megbecsülhető va-